

Zondag 12 oktober 2025: De tien melaatsen: actueel?

Tien mensen kopen brood bij de bakker. Ze betalen. Negen van hen vinden dat de normaalste zaak van de wereld. Maar één van hen ziet in het dagelijks brood een reden om ook God te danken, de uiteindelijke Gever van alle goeds. Hij bidt voor de maaltijd.

Tien mensen herstellen in het ziekenhuis van een zware ziekte. Negen van hen willen zo vlug mogelijk hun vroegere leven hervatten. Eén van hen begint na te denken over zijn leven en over God die geneest en helpend nabij is doorheen artsen en verpleegsters. Leven en gezondheid zijn voor hem niet meer vanzelfsprekend. Voortaan dankt hij God voor elke nieuwe dag die hij mag leven.

Tien mensen leven in de rijke Westerse wereld. Negen van hen leven zonder kritiek in de consumptie-maatschappij. Eén ervan denkt erover na en wordt er zich van bewust dat er elders in de wereld mensen zijn die sterven van honger en ontbering. Daarom probeert hij anders te leven. Hij is dankbaar voor de gewone en eenvoudige dingen van elke dag en deelt het overbodige met hen die niets of te weinig hebben.

Geloven, in de viering van de vorige week met als thema Heer, geef ons meer geloof ging het daarover, is dankbaar zijn

Wij zijn misschien allemaal wel een beetje melaats, niet uiterlijk, maar wel innerlijk. Zijn wij niet zelf ook af en toe als die negen in plaats van die ene uit de voorbeelden van hierboven dat ook voor ons alles

vanzelfsprekend lijkt en we vergeten daar dankbaar voor te zijn? We merken misschien niet eens dat we een beetje melaats zijn of zijn geworden.

Wij genieten van de weldaden van de schepping, worden door allerlei diensten en mensen geholpen en met veel zorg omringd, en vinden dat alles eigenlijk heel normaal en vanzelfsprekend.

De vraag is dan: worden wij pas gelovigen, als wij de weldaden die wij elke dag ervaren, niet meer beschouwen als dingen die heel normaal zijn of waarop wij recht zouden hebben, maar als Gods weldaden, die ons van harte worden geschonken. Natuurlijk kunnen wij niet elke moment van de dag onze erkentelijkheid tonen tegenover de Heer van het Leven. Dat zullen wij op sommige ogenblikken inderdaad wel uitdrukkelijk doen, bv. in een moment van persoonlijk gebed of van viering op zondag hier in de Jongerenkerk.

Maar het gaat God vooral over de grondhouding van dankbaarheid gedurende de week, die invloed heeft op alles wat wij doen. Ook al lukt ons niet alles, ook al krijgen wij tegenslagen te verwerken, eigenlijk hebben wij altijd duizend keer meer reden om dankbaar te zijn voor het goede dat ons gebeurd is, dan om ons te laten overspoelen door opstandigheid of verbittering voor hetgeen is mislukt. Gelovigen, als je jezelf als gelovige ziet, zijn mensen die leven met een fundamenteel "dank u" in hun hart. En als het goed is dan merkt men aan hen! Er is inderdaad een verschil tussen iemand die dankbaar is en iemand die zelfgenoegzaam in het leven staat. Dat merkt men o.a. aan de manier waarop die mens omgaat met kleine dingen: respectvol of verkwistend; aan de manier waarop hij omgaat met

zwakkeren: zorgend of miskennend. Wie gelooft, wie dus met een dankbaar hart door het leven gaat, is blij, ook met het kleine, leeft verbonden, ook met de zwakkeren, voelt zich vooral erkentelijk, ook jegens de onzichtbare God.

Beginnen geloven is dankbaar zijn! Meer geloven is meer dankbaar worden! Wanneer worden wij dan "christelijke" gelovigen? Als wij, om te danken regelmatig terugkeren naar Jezus, zoals die éne melaatse, die niet meer op een afstand bleef staan, maar zich in erkentelijkheid voor Jezus' voeten neerwierp. Daarmee erkende hij dat zijn genezing van een geschenk was van God.

Hier bij elkaar komen om te vieren, is regelmatig terugkeren naar Jezus, net zoals die ene, om Hem te danken en door Hem die ons leerde dat God ook onze vader en moeder is, God te danken. Dankbaar zijn, tegenover een God Die van ons houdt en voor ons het beste wil en hoopt dat wij dat ook willen voor elkaar en dat proberen waar te maken elke dag van de week en niet alleen op zondag.

Jezus merkte op dat de enige die Hem kwam danken de Samaritaanse vreemdeling was, en niet de joden.

Jezus prees het geloof van de dankbare Samaritaan die Hem erkentelijkheid toonde voor de weldaden van een God, die van de mensen geen slaafse onderdanigheid eist, maar die hen allen, dus ook de zwakkeren onder hen, bemint als een liefdevolle Vader. In die God mogen wij als christenen, als mensen geloven. Die God mogen wij danken voor alles wat Hij ons geeft. Dat het zo mag zijn.